

Miền cỏ lạ

“Nếu khoảng cách giữa chúng ta lớn như đại dương đến ngọn núi cao xa kia, thì đừng lo, anh sẽ tự đi đến bên em, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm, bất luận bao lâu, em chỉ cần bình yên ở đó, anh sẽ đến...”

Nhã Nhã đặt bàn chân trắng mềm của mình lên bờ cỏ non trải dài đến vô tận phía xa một màu xanh non, nối liền đường chân trời với hoàng hôn một màu đỏ chói lóa, ánh xanh diệu kì của cánh đồng như thắp sáng những giây phút cuối ngày thêm phần thi vị. Cô ngồi xuống cạnh một tảng đá lớn, đặt bàn tay dịu dàng của mình lên những thô ráp của đá, bứt một bông hoa dại nhỏ xíu cài lên mái tóc dày của mình. Cô nhớ anh, từng ngồi cạnh bên cô cũng bên một đồng cỏ như này, ngắt một loại hoa vô danh nào đó dùng bàn tay to cứng đầy sức mạnh của mình nâng niu cành hoa như sợ nó sẽ nát dưới bàn tay ấy, cài nhẹ nhàng lên tóc Nhã Nhã, rồi dựa vào nhau ngắm hoàng hôn tàn dần, những giây phút có anh thật ngọt ngào đến vô tận ấy dần trôi theo màu của ngày tàn khuất sau bóng đêm...

Nhà anh không đồng ý Nhã Nhã, chỉ vì cô có vài hình xăm trên người, lông bông ngoài kia cùng chiếc máy ảnh mưu sinh, lông bông theo những đoàn chụp hình xa, những lần tự lái mô tô đi phượt một mình, thành tích yêu đương của Nhã Nhã đầy cứng bộ nhớ mà cô chỉ điểm qua vài cái tên nổi bật. Nhã cười, thường nói nếu chất người yêu cũ của cô lên xe bus, thì chắc phải có người phải đứng rồi. Điều ấy làm mẹ của anh không ưng cô, chẳng vì gì cả, vì cô không phải cô gái ngoan hiền như chuẩn mẫu xưa nay.

Nhã kêu anh bỏ đi, anh có thể có được cô gái hiền dịu chuẩn mẫu, xây gia đình yên ấm và tỏ lòng hiếu thuận với mẹ của anh. Chẳng phải cô hờn giận hay nói dối với anh, trong đôi mắt cô, anh nhận thấy sự chân thành khuyên bảo: ” Anh cứ hạnh phúc đi, em ổn!”

Cô gái ấy, chưa bao giờ anh thấy cô khóc, chưa bao giờ những lần vấp ngã anh thấy cô tuyệt vọng, những lúc buồn nhất, thất bại nhất, co lại chiếc mô tô ồn ào của mình đến trước hiên nhà anh, gọi anh và ngồi chờ, hút vài điếu thuốc, anh lóng ngóng bước ra trong bộ dạng say ngủ, Nhã nhồm người dậy ôm lấy anh, cái ôm đầy mệt mỏi và thì thầm như để đủ anh nghe: ” Em mệt lắm, cho em lấy một chút ấm áp của anh, nhé!” rồi từ từ đẩy anh ra, cười nhẹ

như không và lái chiếc mô tô ấy đi khuất vào Sài Gòn nhòe nhoẹt.

Nhưng người con gái ấy, không phải lúc nào mở mồm ra là chuyện xe cộ, bóng đá, chuyện đi xa, chuyện hình xăm và mọi thứ mà con gái chuẩn mẫu không bao giờ dám nghĩ đến, nói gì đến làm. Nhưng chỉ có anh hiểu, mỗi tối thứ bảy mệt mỏi ghé ngang chung cư của cô, Nhã đeo tạp dề và những hình xăm cùng cô vào bếp nấu một bữa cơm ngọt ngào cho anh. Người con gái dù có ra sao đi nữa, chuyện dịu dàng là bản năng, và dịu dàng với người mình yêu thương là chuyện thuộc về chân lý mất rồi.

“Sau này dù em có ra sao, em có xăm kín người, em có nông nổi hơn bây giờ nữa, em có đẩy tay anh ra trăm lần, ngàn lần, tỷ lần hay ghét anh đến không muốn nhìn thấy anh tồn tại, anh vẫn sẽ đến làm phiền em...” Tin nhắn của anh, sau khi Nhã đẩy anh ra từ cái ôm thật chặt, mong muốn anh về với những cô gái tốt, cô tự nhận bản thân mình không tốt, cô không mong muốn mặc chiếc áo dài đỏ bước chân vào ngôi nhà danh giá của anh, nhưng cô xin chỉ được yêu anh cho đến khi cô đủ can đảm, cô sẽ tự rời xa. Hôm nay là ngày cô tích tụ đủ dũng khí, từng bước chân Nhã trên đường, đôi giày boots và chiếc quần jeans rách, mùi khói thuốc quần lầy thân thể gầy gò hao mòn đến đáng thương...

Cô sinh ra trong một gia đình tạm bợ, mẹ cô vì nghe lời ong bướm ngọt ngào mà có cô, sau đó, bà không thừa nhận giọt máu mới mấy giờ trước đau đớn sinh ra, một người thợ xăm đã nhận cô về nuôi dưỡng. Cái tính ngang tàn, bốc đồng và bất cần ấy từ trong máu mà có, từ trong những ngày lăn lộn cùng với đủ thành phần xã hội mà ra. Người cha nuôi ấy hết mực thương yêu cô, ông ấy có con, hai người con trai cùng cô con gái xinh đẹp, nhưng ông chưa yêu ai bằng cô, người con gái ngang tàn và bướng bỉnh, những lần trốn đi chơi, ông đánh cô đến nát cây chổi quét bàn thờ mà cô không rớt giọt nước mắt nào. Ông buông chổi, lắc đầu rồi ôm cô vào lòng. Hình xăm đầu tiên sau vai cô là tác phẩm của ông, một cây đinh nhỏ xíu, trước khi ông mất, cô hỏi về ý nghĩa cây đinh ấy, ông chỉ cười bảo: ” Con chính là cây đinh đó. Chẳng ai có thể làm tổn thương con mà bản thân không tổn thương trước cả...” Ông mất, cô chẳng còn lý do gì để về ngôi nhà ấy nữa, ấy thế, Nhã trở thành cô gái lang thang bưng chải ngoài thị thành, hai mươi tuổi chồng gai...

Anh bị suyễn, anh kị thuốc lá, còn cô lại bị nghiện. Cái mùi thuốc hương lá quế nóng cuốn lấy không khí cái lần họ gặp nhau khiến anh phải hít thuốc

liên tục. Cô cười nhếch mép, dụi điếu thuốc rồi trả tiền phần mình, bước ra khỏi quán. Cô cứ tưởng anh sẽ rút lui, chẳng có gì tương đồng giữa họ cả, anh giỏi giang, sống trong một môi trường " thanh lọc" những thành phần như cô, thế nhưng, anh cứ lăm lì bước đến bên cô. Cô chẳng nói gì, tình yêu của cô không bằng lời, Nhã bỏ thuốc, đôi lần cơn nghiện thuốc khiến cô như muốn chết đi, nhưng nghĩ đến anh, cô lại nhai kẹo và ép mình ngủ quên. Vậy mà, sự hi sinh ấy giờ đây mình cô tự ghi nhận lấy.

Cô đặt vé một chiều đến một vùng đất xa xôi ở Hàn Quốc. Không phải điểm du lịch, không thắng cảnh, làng mạc và cánh đồng cỏ ở đó, khiến cô sống những tháng ngày yên ả đầu tiên trong cuộc đời mình. Cô nằm dài trên thảm cỏ ấy chờ hoàng hôn tắt dần và chỉ còn nghe mùi cỏ thoảng bên mũi hương ngọt ngào không diễn tả được. Anh từng đưa cô lên Thái Nguyên, nằm dài trên những thảm cỏ như này, họ nói chuyện về hiện tại, họ không nói chuyện quá khứ, chẳng có gì để nói, càng không nói tương lai, vì nó cũng không gì mong đợi, Nhã chỉ muốn yêu anh đến lúc cả hai không muốn bên nhau nữa, là quá đủ, là hạnh phúc, là những miền kí ức ngọt ngào mà cả đời cô mang đi theo hành trình bất định của mình. Những hình xăm của cô, những kỉ niệm về anh, những câu nói mà cô mắng sến súa, ấy thế khiến cô mất ngủ cả đêm chỉ để đọc đi đọc lại tin nhắn ấy, sẽ chẳng phai nhòa theo thời gian... Cô nhắm mắt ngủ quên đến những ngôi sao chiếu sáng khiến cô bừng tỉnh và đồng cỏ ôm lấy cô như bảo vệ người con gái đang tan vỡ trong tim từng phần, từng phần... Một giọt ấm nóng rớt khỏi khóe mi, cô giạt mình lau đi và tự hỏi: " Khóc là như vậy sao..." Thế là cô khóc thật đã, khóc cho thỏa lòng, khóc cho hết những ấm ức đau khổ mà hai mươi bảy năm cô chịu đựng trong lòng...

"Em ở đâu? Chung cư em của em người khác dọn đến ở rồi. Em đi đâu chứ? Em đâu còn nơi nào để đi chứ, Nhã?"

" Người con gái ấy tốt chứ?" Cô trả lời anh, không liên quan đến tin nhắn của anh, chỉ xoáy thêm vào lòng cả hai những day dứt khó tả.

" Hãy cho anh biết, em đang ở đâu?"

" Người con gái ấy hợp với anh chứ?" Cô lại hỏi, câu hỏi như không để trả lời, chỉ để đục khoét vết thương cả hai.

" Ở đây mưa rồi..." Cô lại nhắn thêm một tin, anh đã offline, Nhã cũng tắt

điện thoại và mua vài món ăn ở đầu làng, cô về nghỉ với bà chủ trọ cho thuê phòng, bà ấy nói, ở đây vào mùa mưa rồi, đừng đi lại nhiều nữa, cô không hiểu bà ấy nói gì, cũng chỉ mỉm cười mệt mỏi rồi đặt lưng xuống nệm và xoay người hướng mặt ra cửa sổ, đếm những ngôi sao nhạt nhòa trong cơn mưa mau...

” Khi người ta không còn yêu nhau nữa, câu hỏi thăm cũng trở nên thừa...”

Gặp lại người trong cơn mưa...người im lặng nhìn qua ô cửa...”

Bài hát ấy cứ như con sâu đục vào lòng Nhã Nhã vết thương không ngừng chảy máu. Cô đang nghĩ về anh, chắc giờ đang trà rượu hỏi han nhà bên kia, cô gái ấy chắc là chuẩn mẫu, hiền dịu và hợp ý mẹ anh. Chắc anh đang mặc chiếc áo dài màu xanh, anh thích màu đó nhất. Cô nhớ anh, có lần cả hai cùng xem một drama ngọt ngào, anh tắt phụt ti vi, trong khi nam diễn viên đẹp trai chuẩn bị chạy trong mưa để tìm cô gái anh ta yêu, cô cự nự, anh tỉnh bơ: ”Coi gì mà coi, anh ngọt ngào hơn các bộ phim Hàn Quốc em xem mà...” cô bật cười rồi hôn anh, cả hai trẻ con lại, chạy dưới trời mưa để giống phim Hàn, mọi người trên phố nhìn họ, không quan tâm, trong mắt họ chỉ có nhau...

Trời mưa không dứt, cứ lay ray vài hạt trong tiết trời oi ả ngày hè. Cô vẫn ra đồng cỏ, che dù và ngắm nhìn màu xanh ấy giữa bạt ngàn những hạt mưa trắng xóa rơi xuống, Nhã gập dù, nằm dài xuống cỏ, để mưa xoa lên mặt cô những giọt nước lạnh toát. Cô tự nhiên thích cảm giác này, vì mưa và nước mắt, hòa vào nhau cũng không thể nhận ra. Nhã chai sạn ngày trước dạo này yếu đuối đến kì lạ, cứ thích khóc, nước mắt như cơn hồng thủy tràn khỏi bờ, do nó tích tụ quá lâu những đau thương, cho nên, cô không ngăn cản nó nữa. Cứ để nó tự nhiên. Cứ để nó tự nhiên...

- Không có anh, nhất định không được tắm mưa một mình. Em bệnh, sao anh biết mà lo lắng cho em?

Nhã nhồm người dậy. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần jeans trắng và đôi giày ướt sũng che dù đứng trước mặt cô. Cô tự nhéo vào tay mình, xem tỉnh hay mơ, anh đắm chiêu nhìn Nhã, rồi anh kéo tay ôm cô vào lòng. Tình yêu vốn dĩ không cần nói bằng lời, nhịp tim của họ nói lên tất cả rồi...

- Sao anh biết em ở đây?

- Sau này có trốn anh thì tắt GPS luôn đi nhé. Em có đi cùng trời, đi cuối đất, em không thoát khỏi tay anh đâu.

- Người con gái đó...

- Con gái nào? Đây có một người là đủ rồi. Anh không quan tâm người nào nữa.

“Nếu khoảng cách giữa chúng ta lớn như đại dương đến ngọn núi cao xa kia, thì đừng lo, anh sẽ tự đi đến bên em, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm, bất luận bao lâu, em chỉ cần bình yên ở đó, anh sẽ đến...”

” Vậy thì anh đã già, em đã già, anh còn đủ sức đi đến với em chứ?”

” Anh già, sẽ chống gậy mà đi. Anh chết, linh hồn cũng tự đi tìm em.”

” Lúc ấy em đã xấu xí, già nua, làm sao hợp mặc chiếc váy cưới nữa? Người đời sẽ cười em mất!”

” Anh lúc ấy cũng già, cũng xấu xí, nhưng anh sẽ mặc vest, còn em, em cứ mặc gì hợp với em, vì lúc nào, em mặc gì, em ra sao, em vẫn là cô dâu của anh, người đời cười em ư? Mặc kệ, họ ganh tỵ nên mới bàn tán, chúng ta cứ hạnh phúc, cứ vui vẻ những ngày của nhau.”

Hai cái bóng nắm tay nhau đi dưới mưa, tiếng trò chuyện dần dần bị mưa cuốn trôi đi, chỉ còn lại đồng cỏ tươi xanh, ngọt ngào...

**ND**